

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2OboE/70/2013
Identifikačné číslo spisu:	8807200194
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Krajčovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8807200194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom Ul. Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného, advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnej P. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Ďurdoš č. XX, vedenej pod sp. zn. EX 11985/2010 súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Exekútorského úradu Bratislava, Záhradnícka 60, Bratislava, o vymoženie pohľadávky 262,66 € s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 11. januára 2013, č. k. 9CoE/28/2012-50, takto

rozhodol:

Odvolacie konanie z a s t a v u j e .
P povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 7. decembra 2011, č. k. 9Er/18/2007-26 exekúciu exekúciu zastavil s tým, že o trovách exekučného konania rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, spotrebiteľ ňou nie je viazaný a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä § 52 ods. 4 písm. r/ a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS, na základe ktorých skutočností súd exekučné konanie zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 11. januára 2013, č. k. 9CoE/28/2012-50 uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 7. decembra 2011, č. k. 9Er/18/2007-26 potvrdil, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a návrhu oprávneného na podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskych spoločností o rozhodnutí o predbežnej otázke nevyhovel. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatňujú pri prejednávaní a rozhodovaní, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa

zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá, upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a že nevedú k faktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity) (napr. rozsudok zo dňa 07. 01. 2004, Wells C - 201/02 Zb. s. I. - 723, bod 65). Článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ vnútroštátnym súdom priznáva právo položiť otázku Súdnemu dvoru. Toto právo nemožno obmedziť vnútroštátnym ustanovením. Potrebu podať návrh na Súdny dvor posudzuje vnútroštátny sudca. Nie je pritom povinný vyhovieť žiadosti účastníkov konania, aby položil otázku Súdnemu dvoru. Sudca môže takisto rozhodnúť o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor ex offo. Existencia rozsudku Súdneho dvora rozhodujúceho o prejudiciálnej otázke nebráni vnútroštátnemu sudcovi, aby položil vecne zhodnú otázku v prípade, ak to považuje za vhodné. Použiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru je právom vnútroštátneho súdu. Odvolací súd zdôraznil, že oprávnený sa svojím návrhom domáha v prvom rade výkladu, či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov. Odvolací súd konštatoval, že ustanovenie písm. q/ ods. 1 Prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 bolo prenesené do ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka a výklad tejto právnej normy je v právomoci súdov Slovenskej republiky. Podľa odvolacieho súdu možno teda konštatovať, že návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nie je opodstatnený, pretože sporné právne otázky už boli vyriešené ustálenou judikatúrou Súdneho dvora (Rozsudok Súdneho dvora C-40/08 Asturcom, tiež C-240-244/98 Oceano Grupo Editorial; C-243/08 Pannon. Z týchto dôvodov odvolací súd nevyhovел žiadosti oprávneného na predloženie prejudiciálnej otázky v ním navrhnutom znení a nevyhovел ani návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. K týmto dôvodom možno podľa odvolacieho súdu navyše dodať, že exekučné konanie zásadne nie je možné prerušiť (s výnimkou stanovenou osobitným zákonom, ktorým bol napr. § 14 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platného do 31. 12. 2005).

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle §

201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vypořádanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnej (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.